

اما اگر این کمبود مقطعی با شیوع اومیکرون را کنار بگذاریم، برخی از داروهای غیرمرتبط با اومیکرون نیز کمیاب شده‌اند. کمبود دارو کاملاً احساس می‌شود. عمده مشکل این کمبود به دلیل تحریم است. دارو شاید تحریم نباشد اما مسایل اقتصادی مربوط به تهیه دارو مطرح است. تکلیف ارز ۴۲۰۰ تومانی برای دارو مشخص نیست و معلوم نیست که ارز ترجیحی حذف می‌شود یا نه. این موضوع نیز سردرگمی ایجاد کرده است. اگر وضعیت ارز ۴۲۰۰ تومانی مشخص شود، شاید تغییر مثبتی در واردات دارو و مواد اولیه تولید دارو در داخل ایجاد شود.

کمبود سرم و آنتی‌بیوتیک!!!

دکتر سیف‌الرضا شهبابی، عضو سابق انجمن داروسازان ایران در نامه‌ای برای ماهنامه خودشان، رازی، از کمبود سرم، آنتی‌بیوتیک و دارو در مراکز درمانی و بیمارستانی گلّه کرده‌اند.

«... با شیوع اومیکرون در کشور مصرف داروهای آنتی‌بیوتیک به شدت بالا رفت. برای شرکت‌های تولیدکننده هم قابل پیش‌بینی نبود که با موج اومیکرون مواجه شوند. در هفته‌های اخیر درخواست برای این داروها زیاد بود. اگر موج اومیکرون نبود، شاید برای برخی از داروها با کمبود نمی‌شدیم.

چالش‌های ارزی یکی از علل کمبود دارو است. برای مثال، برای سال ۱۴۰۰، مبلغ دو میلیارد دلار برای تامین دارو و تجهیزات پزشکی اختصاص دادند. این مبلغ در شش ماه اول سال تمام شد و برای شش ماه دوم با کمبود ارز مواجه شدند. ظاهراً با دستور رئیس جمهور، ۷۰۰ میلیون دلار اختصاص دادند. امیدواریم با سرعت عملی که وزارت بهداشت انجام می‌دهد، کمبود دارو را برطرف یا به حداقل برساند.

با وجود همه مشکلاتی که برای تهیه دارو گفته می‌شود، در بازار غیررسمی دارو به راحتی دسترس است. چرا در بازار سیاه دارو داریم اما در داروخانه‌ها کمبود است؟ اگر کمبود دارو داریم این داروها چگونه به بازار راه پیدا می‌کنند؟

برخی از این داروها از کشورهای همسایه قاچاقی وارد می‌شوند. البته، قیمت دارو در کشورهای همسایه در مقایسه با ایران بالا است اما با کمبود دارو در کشور برای کسانی که می‌خواهند در بازار غیررسمی به چند برابر قیمت بفرشند، صرفه اقتصادی دارد. مثلاً اگر دارویی در کشور همسایه سه دلار

باشد، از آن جایی که می‌دانند آن دارو در کشور کم است، حتی اگر پنج دلار هم بفرشند برایشان صرفه دارد.

برخی از داروها را که متعلق به کشورهای اروپایی است، از کشورهایی مثل عراق، ترکیه و آذربایجان خرید و وارد می‌کنند. همان دارو را اگر دولت وارد کند، هزینه بسیار کمتری برای بیمار دارد.

برخی با سفر به کشورهای دیگر به بهانه مصرف شخصی، دارو می‌خرند و با خود وارد می‌کنند. برخی از بیماران نیز داروی مورد نظر خود را از داروخانه گرفته‌اند اما به هر دلیلی مصرف نکرده‌اند و وارد بازار می‌کنند و چند برابر قیمت می‌فروشند.

به‌طور کلی، بسیاری از این داروها قابل اعتماد نیستند. ممکن است در شرایط استاندارد نگهداری نشود یا تاریخ مصرف آن گذشته باشد. به بیماران توصیه می‌کنیم در صورت کمبود دارو و پیدا نشدن داروی مورد نظرشان از داروهای بازار سیاه استفاده نکنند. ممکن است نه تنها درمان نشوند بلکه با این داروها به بیماری دیگری نیز دچار شوند...»